

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 1 грудня 2009 року № 47 (315)

ПАМ'ЯТАЙ!

В останню суботу листопада Україна відзначила роковини Голодомору – найжорстокішого вбивства українців голодом, здійсненого злочинним більшовицьким режимом

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"ВОНА" ВЖЕ НАПРАЦЮВАЛА

Вигрібати будемо довго

Прошу надрукувати на сторінках газети мою думку про те, як насправді "вона працює", як працює уряд під керівництвом Ю.Тимошенко. Насправді, планомірно відбувається знищення не тільки економіки України, а й нації. Зірвано навчальний процес у школах, гроші на друкування підручників було перераховано на 4 місяці пізніше, про це заявив міністр освіти. Тому учні 9–11 класів залишились без підручників історії, хімії, біології, географії, математики.

Із 150 млн. бюджетних коштів, призначених на придбання шкільних автобусів, не виділено сільським школам жодної копійки. Аналогічно з комп'ютеризацією шкіл.

Знищується армія. Не те що на озброєння, пальне, а навіть на харчування солдатів не вистачає коштів.

І щодо грипу. Не можна купити в аптеках противірусних препаратів, масок та вкрай необхідного. Я намагалася 31 жовтня додзвонитися на пряму лінію Кабміну, але даремно. Один популізм. Доки триватиме цей "театр абсурду"? Треба працювати, а не брехати людям, хизуючись перед телекамерами. Не дай, Боже, народ ще раз повірить в її брехню! Де її депутат Лозинський, де педофіли з БЮТ?..

На бігбордах іншого кандидата В.Януковича, – "вас буде почуто, все буде враховано".

Невже Крим і Схід настільки залякані бандитами, що проголосують за таких кандидатів у президенти? В.Ющенко єдиний показав у 1999–2000 роках, як треба працювати, але йому тоді не дали працювати. І тепер не дають. Тільки після зміни Конституції і скорочення чисельности ВР та нового її складу В.Ющенко зможе реалізувати повністю свою програму та врятувати Україну!

Хай допоможе нам Господь Бог!

О. КЛИМЧУК.
м. Івано-Франківськ

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ТРІЙЦЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕЛИКОМУЧЕНИКІВ

19 листопада 1989 року на Байковому кладовищі у Києві з'явилися три козацькі хрести. Рідна українська земля прийняла на вічний упокій трьох своїх лицарів: Василя Стуса, Юрія Литвина, Олексу Тихого. То було друге перепоховання за всю історію України (після Тараса Шевченка).Так збулися пророчі слова Стуса: "А проте ми повернемось... Бодай ногами вперед... Але – безсмертні".

Марта РИМАР

20 літ тому прах подвижників зустрічало в аеропорту Бориспіль жовто-блакитне море української людности. Ховали національних героїв урочисто. Та й двадцятиліття з часу перепоховання стало нагодою спитати себе і кожного з нас: чи гідно несемо вогонь сердець загиблих за волю України? Чи таку Україну хотіли вони бачити, коли повставали супроти цілого комуно-кадебістського режиму? Чи багато молодих нині сущих українців знають про цих трьох – Стуса, Литвина, Тихого?

Про належне вшанування пам'яти цьогоріч щонайбільше потурбувався їхній побратим, колишній політв'язень Василь Овсієнко. У день перепоховання на Байкове кладовище до останнього притулку українських великомучеників прийшли однодумці, молодь, аби прилучитися до панахиди. Були Євген Сверстюк, Володимир Шовкошитний, Левко Лук'яненко. Кожен, хто пам'ятає їх трьох, міг зронити своє щире слово. Червона калина та осінні квіти живим полум'ям палахкотіли на могилах героїв. Прикметно, що всі вони склали голови у "спокійні" брежневські часи, які дехто і нині схильний вважати взірцем радянського благополуччя. Однак за лаштунками показного добробуту ховалися катівні ГУТАБу, діяло недремне око КДБ і приймали хресні муки вони – Герої української нації.

Того ж дня у столичному Будинку вчителя пройшов вечір пам'яти політв'язнів, сповнений болісних і піднесених спогадів, світлих сподівань на кращу долю українців, на постання заможної упорядкованої Української держави. Особливо сколихнув серця фрагмент фільму про перепоховання трійці. А тим часом у Будинку кіно демонструвався кінофільм Станіслава Чернишевського "Просвітлої дороги свічка чорна", присвячений блискучому і незламному поетові Василеві Стусу. Невдовзі всі бажаючі могли взяти участь у вечорі пам'яти поета, правозахисника, в'язня сумління Юрія Литвина. А в Національному музеї Тараса Шевченка відбувся вечір-спогад про публіциста, правозахисника, члена-засновника Української Гельсінської групи Олексу Тихого. Не стояли осторонь подій Перший національний телеканал, телеканал "Культура", ТРК "Київ", демонструючи фільми про Василя Стуса та Миколу Руденка.

Кожен з трьох великомучеників – це історія окремої Голгофи. Та ось доля звела їх воєдино в останньому пристановищі, символізуючи єдину Любов, єдину Віру, єдину Надію, за яку вони пішли на муки – Вільну Україну.

Штрихів до портрету Олекси Тихого додав Євген Сверстюк у своїй новій книжці "Не мир, а меч": "Олекса Тихий – мученик, який фатально переходив від катівні до катівні й при тому ніколи не збирався гнути хребта..., – пише автор. Це рятувало і лютило конвоїрів, звичних до гри, що передбачає якийсь захист. А тут єдиний захист – незворушний стоїцизм... Тихий – це явище глибоко повчальне на всі часи. Це свого роду притча про вірність собі". "Наприкінці квітня 1984 року батько вже був у дуже важкому стані, – згадує свою останню зустріч син подвижника – Володимир Тихий. – На той момент він важив всього 45 кілограмів!. По суті не міг сидіти, бо сидіти доводилося на кістках. А стояти вже не було сил.

Закінчення на 8-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн., на 3 міс. – 12,00 грн., на 6 міс. – 24,00 грн., на рік – 48,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВІТАЄМО!

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає Голову Світової Ліги Українських Політичних В'язнів Богдана КАЧОРА зі славним ювілеєм – 85-літтям!

Шановний друже Богдане! Ви як вірний син України та Ваша патріотична родина зробили великий внесок у здобуття і становлення Української Незалежної Держави.

Залишившись далеко від рідної землі, Ви продовжили боротьбу за Україну і сьогодні докладаєте великих зусиль для вшанування пам'яті українських патріотів, які героїчно віддали своє життя в боротьбі за Незалежну Українську Державу.

Ваш героїчний життєвий шлях є яскравим прикладом боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу і відродження Української Нації. Ви належите до когорти великих борців за волю України.

Б.КАЧОР

Зичимо Вам міцного козацького здоров'я, довгих років життя, родинного затишку, творчих успіхів! Нехай Вас ніколи не покидає сила духу для розбудови Української Національної Держави!

Нехай Ваші добрі справи примножують Ваші літа.

З роси і води Вам!

Слава Україні!

Героям Слава!

З повагою

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ОБНІМІМОСЯ Ж, БРАТИ МОЇ!

Народна мудрість вчить: сагайдак стріл не зламати велетню, а окремі стріли, хоч скільки б їх було, поодинці переламає і дитина.

Ми, українці Маріуполя, належимо до різних партій, але об'єднались, щоби звернутись до Вас, шановні претенденти на посаду Президента України.

Ми не маємо сумніву в особистих талантах кожного з Вас і якості Ваших програм. Але закликаємо вас – справжніх українців, хто хоче, щоби наша держава надалі була незалежною, а не стала придатком Москви: притримайте свої амбіції та виступіть на виборах одним фронтом під керівництвом Віктора Ющенка. Можливо, він і припускався помилок. Але за останні роки В.Ющенко набув реального досвіду керування державою у найскладніших умовах. Головне, що він показав світові – українські цінності потрібно й можливо відстоювати навіть за шаленого опору численних недругів нашої країни.

Шановні претенденти, прислухайтесь до поради українського Пророка Тараса Шевченка: "Обніміться ж, брати мої. Молю вас, благаю!". Хай кожний із Вас пам'ятає: головне зберегти Україну – Незалежну, Соборну, Вільну! Розколу, зради, втрати суверенітету український народ та історія Вам не пробачать.

Слава Україні! Героям слава!

Від українців Маріуполя голови організацій:

МОРОЗ Анатолій, голова Маріупольської "Просвіти";

Ірина МОЛЧАНОВА, голова Маріупольського СУ;

Людмила МЕЧЕТНА, голова Маріупольського НРУ;

Григорій ШМАТ, голова Маріупольського КУН;

Любомир ГУДЗ – голова Донецького Братства ОУН-УПА.

ВЕТЕРАНИ УПА ЗА ЮЩЕНКА

29 листопада 2009 р. відбулися загальні збори Київського крайового Братства ОУН-УПА. Учасники зборів заслухали і обговорили "Звернення Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА" до українського народу, до політичних партій, громадських організацій та безпосередньо до кандидатів на посаду Президента України.

Збори одностайно підтримали думку Головної Булави про те, що єдиним достойним кандидатом на посаду Президента України може бути тільки нинішній діючий Президент В. А. Ющенко, який рішуче захищатиме національні інтереси України і стане надійним гарантом її незалежності і розвитку.

Збори також подіяють пропозицію Головної Булави до інших кандидатів у Президенти, які є патріотами України, зняти свої кандидатури з виборчих перегонів і приєднатися до єдиного патріотичного табору, лідером якого є В.А. Ющенко.

Учасники зборів висловили надію на те, що всі свідомі українські патріотичні сили зуміють об'єднатися заради майбутнього України і підтримати В.А. Ющенка на виборах.

Збори звернулися до всіх обласних організацій Братства ОУН-УПА: центральних, східних та південних регіонів України з проханням оприлюднити в ЗМІ свою підтримку кандидату в Президенти України В.А.Ющенку та включитись у його виборчу кампанію.

Слава Україні! Героям Слава!

Управа Київського крайового Братства ОУН-УПА

НА СПОМИН

ПАМ'ЯТЬ СВЯТА

Нещодавно в родинному селі Добрівляни Стрийського району Львівщини вшанували пам'ять великого сина України, нашого односельчанина, видатного політичного діяча, доктора філософії, історії, публіциста, магістра бібліотекарства, літописця України Петра МІРЧУКА, який народився 26.06.1913 р., а помер 16.05.1999 р. у Філадельфії.

П.МІРЧУК

Після навчання у Стрийській гімназії студіював у Львові право та політичні науки, закінчив докторат у Празі та в українському університеті в Мюнхені.

Поза навчанням брав участь у націоналістичному русі. В ОУН з гімназійних часів. Працював з краєвим провідником Степаном Охримовичем, Степаном Бандерою, Львом Ребетом, Тимчієм-Лопатинським та іншими діячами націоналістичного руху. В селі організував "Просвіту". Під його керівництвом щороку молодь їхала на Ключ і Маківку. Після 1932 р. очолив провід села, був повітовим Провідником.

Редагував ідейно-політичний двотижневик "Наш світогляд" у 1936–1937 рр. в м.Стрию, а потім у Львові. Польська влада видання закрила, а редактора арештували. Мій батько Синишин Михайло надавав матеріальну підтримку видавництву.

П.Мірчук був 6 разів заарештований за Польщі, в 1941 р., коли був проголошений Акт відновлення Української Незалежності пробув 4 роки в німецьких тюрмах і концтаборах: Львові, Кракові, в Освєнцімі. (Описано в книжці П.Мірчука "Млин смерті"). Табірний номер його 49734.

У 1945 р. з концтабору його звільнили американці. Після викладав у американських університетах, працював у видавництві "Українська Преса".

З приходом других совітів в Україні почалися репресії. Не оминули вони і наше село.

За участь в Національно-визвольному русі було репресовано з села 63 родини – 114 чоловік. Московські окупанти арештували й родину П.Мірчука. Батько Юрко і мама Явдоха загинули в Сибіру (могили невідомі). Сестру Марію ув'язнили, подальша доля невідома. Юстина й Ольга відбули каторгу по 10 років, але дозволу повернутися в Україну не отримали. Всього з родини Мірчуків арештовано і репресовано 26 чоловік.

Від 1946 р. одружений – батько трьох синів, один з яких о. Роман – греко-католицький священик. Пройшов тернистий шлях у боротьбі за Волю України, член Проводу ОУН (б), соратник і товариш С.Бандери.

Мовчать архіви, але пам'ять свята.

Через 10 років після смерти повернувся в рідне село: йому відкрито пам'ятну таблицю. Чин освячення здійснив о. Володимир. Дякую за допомогу у встановленні пам'ятної таблиці сільському голові п. Ігорю Оброці, директору і учителям, дітям Добрівлянської школи, всій громаді села.

Анна РУДНИК,
племінниця П.Мірчука

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13	Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
						Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

У Києві відбувся VIII з'їзд політичної партії "Наша Україна". Делегати з'їзду підтримали Віктора Ющенка як кандидата на пост президента України. Нижче друкуємо текст заяви з'їзду.

ЗАЯВА VIII З'ЇЗДУ ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ "НАША УКРАЇНА" ЩОДО ПІДТРИМКИ ВІКТОРА ЮЩЕНКА

Політична партія "Наша Україна" заявляє про свою беззаперечну підтримку Віктора Ющенка як кандидата на пост Президента України. Ми вітаємо та підтримуємо рішення нашого лідера балотуватися на другий термін і докладемо всіх необхідних зусиль для його перемоги на виборах.

Ми переконані, що саме Віктор Ющенко є тим державним діячем і національним лідером, який пропонує чітку та зрозумілу перспективу для України, засновану на національних пріоритетах. Його світогляд і політична діяльність засвідчують глибоку відданість українській державницькій традиції та високий професіоналізм.

Діяльність Віктора Ющенка на посаді Голови Національного банку України у 1993–1999 рр.

ознаменувалася для країни народженням одного з найважливіших атрибутів нашої держави – Україна отримала власну грошову одиницю – гривню.

У 1999–2001 рр. Віктор Ющенко очолював Кабінет Міністрів України – перший успішний і професійний уряд часів Незалежності. Його команда врятувала країну від глибокої економічної кризи, вперше в історії продемонструвала можливість формування бездефіцитного бюджету, ліквідувала заборгованість по зарплатах і пенсіях.

Саме Віктор Ющенко об'єднав усі національно-демократичні сили країни, і Блок "Наша Україна" став рушійною силою у протистоянні з авторитарним режимом. Роки боротьби завершилися Помаранчевою революцією, яка ввійшла у вітчизняну історію як приклад пробудження громадянської гідності, відстоювання ідеалів свободи і демократії. 2004 року Україна зробила другий важливий після проголошення Незалежності крок на шляху до свободи, демократії та прав людини.

Віктор Ющенко виконав свою передвиборну програму "Десять кроків назустріч людям". Країна досягла відчутних позитивних результатів в економічній політиці, в соціальному захисті населення, в культурній та зовнішньополітичній сферах. Сьогодні ці результати намагаються присвоїти собі інші політики. Здобутки національного ефективного політичного курсу Президента Ющенка вони прагнуть використати у власних політичних цілях, не зупиняючись ні перед чим: нехтуючи потреби і проблеми людей, незважаючи на національні пріоритети та інтереси держави.

Сьогодні Віктор Ющенко – єдиний кандидат, який пропонує стратегічне бачення розвитку нашої держави. Його програма побудована на цінностях, спільних і зрозумілих для всіх українців. Це свобода і демократія. Це вільна, сильна та справедлива Україна! Шлях, що веде до консолідації, а не протистояння, до будівництва, а не руйнування. Він переконує, а не примушує бути вільним і гідним громадянином своєї держави, цінувати свободи і права, знати свої обов'язки та нести відповідальність за власні дії.

"Наша Україна" переконана, що тільки Віктор Ющенко може забезпечити збереження і розвиток національного курсу розвитку країни. Україна переможе з Ющенком! Ми – за Ющенка!

Україні бути!

ЗВЕРНЕННЯ

Всеукраїнського братства ОУН-УПА до українського народу, до політичних партій, громадських організацій та безпосередньо до кандидатів на посаду президента України, які керуються українськими національними пріоритетами і є патріотами Української держави.

Україна вступила у передвиборний стан, і склалася така ситуація, що в залежності від того, кого оберемо Президентом, насувається небезпека повністю або частково втратити свою суверенність, ба навіть незалежність.

Щоб цього не сталося, ми, учасники тяжкої боротьби за Незалежність України у 40-х і 50-х роках XX століття, звертаємося до Тебе, український народе, до своїх онуків, синів і дочок: не вірте у привабливі обіцянки, добре пригляньтеся, хто справжній патріот України, а хто лжепатріот, не дайте на себе одягнути нове ярмо. Згадайте, скільки мук довелося перемучити, скільки жертв віддано, скільки крові довелося пролити за нашу теперішню Незалежність!

Одиноким реальним виходом із цього стану є необхідність кандидатам у Президенти, яких ми уважаємо патріотами України, вступити в негайні переговори і об'єднатися з Президентом Віктором Ющенком на другу каденцію. Це забезпечить вступ України у європейські структури, це забезпечить наше майбуття. Пам'ятайте про це! Іншого нам не дано!

Найперше ми звертаємося до лідера Всеукраїнського Об'єднання "Свобода" Олега Тягнибока, який називає себе націоналістом і у своїх виступах уміло опирається на героїзм і славу УПА. Одначе всі його знають як такого, що ні з ким не хоче об'єднуватися для перемоги і йде самотужки. Для парламентських виборів це невелика втрата, але для президентських – велика. І тепер порівнювати, що УПА нікого не питала про свої шанси, не дуже пасує, бо УПА сама собі творила шанси, тоді як кожний кандидат у Президенти не в силах це зробити. Нас дивує таке порівняння, адже це різні історичні обставини. УПА боролася не за Президента, а за Незалежність України. Тепер Незалежність маємо, але треба боротися за збереження та укріплення цієї незалежності від потужного сусіда, який час до часу потрясає мечем.

Ми бачимо одинокий вихід, щоб здобути упевнену перемогу над лівими кандидатами в другий тур виборів, ще не пізно об'єднатися в потужну силу правиці, виробити спільну програму з програм об'єднантів і дати можливість здобути перемогу на другу каденцію діючому Президентові України Вікторові Ющенку, бо тільки він здатний ставити Медведєву і Путіну справедливий опір та гарантувати Україні незалежність.

Всеукраїнське братство ОУН-УПА закликає кандидата Олега Тягнибока зняти з себе тавро "технічний" та розпочати з іншими кандидатами, які приймуть нашу концепцію, опрацювання збірної програми спільно з Ющенком. Якщо так станеться, то ВБ ОУН-УПА з усім своїм членством в усіх областях України сприятиме розбудові "Свободи", щоб на парламентських виборах пройти рубіж до парламенту.

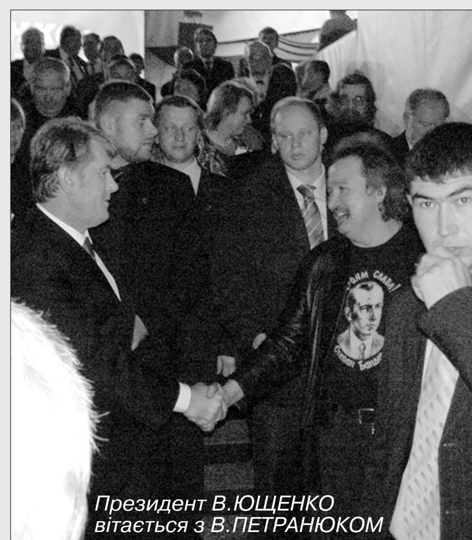
Не оминаємо своєю увагою і видатного політика, лідера УНП Юрія Костенка, пам'ятаємо, як він зумів зібрати мільйон підписів за визнання УПА і занести в зал Верховної Ради. Одначе цього замало, щоб змагатися за Президентське крісло, не вносячи відчутної шкоди кандидату Ющенку. Тому ВБ ОУН-УПА безпосередньо звертається і до цього кандидата зрозуміти історичну необхідність та активно включитися у вироблення спільної програми.

Рідні українці! Шановні кандидати, які тут не названі! Невже ви не розумієте, що на історичних терезах – доля нашої незалежності. Згадаємо воєнний 1944 рік: Україна у вогняному вирі між Гітлером і Сталіним, а всередині героїчно бореться ОУН-УПА за нашу Незалежність. Але щоб надати цій боротьбі всеукраїнського характеру, щоб зародити перші паростки демократії, Провід ОУН і Найвище Командування УПА поступаються своїми амбіціями і створюють Українську Головну Визвольну Раду – УГВР, а президентом обирають не члена ОУН, а патріота України з Полтавщини – Кирила Осьмака, який гідно проніс це звання і загинув на бойовому посту у Володимирській тюрмі. Ми звертаємося до всіх, кому дорога Україна, повторімо цей героїчний чин наших попередників в ім'я української нації, в ім'я майбутньої Української самостійної соборної держави: об'єднаймося!!!

Слава Україні! Героям Слава!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

БАНДЕРІ – ГЕРОЯ!

Президент В.ЮЩЕНКО вітається з В.ПЕТРАНЮКОМ

23 листопада Віктор Ющенко представив програму кандидата у Президенти, з якою він іде на вибори. Після проголошення програми "Вільна, сильна і справедлива Україна" Президента Віктора Ющенка оточили люди із запитаннями про наболіле. Серед небайдужих був і член Конгресу Українських Націоналістів, директор театру української традиції "Дзеркало" Володимир Петранюк.

– Пане Президенте, встигніть надати Степану Бандері ім'я Героя України.

– Будемо працювати. У мене попереду ще другий термін, – відповів Президент.

Цей епізод особливо цікавий в контексті того, що Володимир Петранюк цими днями закінчив свою нову п'єсу "Чорна рілля, або Любов і Смерть Степана Бандери", присвячену 100-річчю з дня народження Провідника, якою театр української традиції "Дзеркало" збирається вже в новому році привітати українського народного Президента Віктора Ющенка.

Бандері – Героя! Героям – Слава!

ВЧОРАШНІ НА СМІТНИКУ ІСТОРІЇ

Микола КОХАНІВСЬКИЙ: катам нашого народу не місце на українській землі

У Києві реанімовано пам'ятник Леніну. Тимчасово

27 листопада, напередодні Дня пам'яті жертв голодоморів в Україні, нащадки червоних московсько-більшовицьких комісарів з дозволу столичної космополітично-"космічної" влади відкрили відреставрований пам'ятник головному кату України – Леніну. Зроблено це всупереч волі українського народу, в час, коли мільйони українців вшановують пам'ять своїх предків, невинно убієнних голодом.

Комуністи проігнорували три укази Президента Ющенка, постанову уряду та закон України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні". Звезені в столицю з регіонів пенсіонери тримали в руках червоні ганчірки – прапори неіснуючого СРСР. Відкриття реанімованого "Ілліча" відбувалось за посиленої охорони міліції, керманичем якої, як відомо, є син колишнього секретаря Рівненського обкому КПУ, а тепер вірний сподвижник Юлії Тимошенко, товариш Луценко.

Під час церемонії відкриття двом українським націоналістам вдалось продертись до підніжжя пам'ятника та облити його червоною фарбою, після чого, за бездіяльності луценківської міліції, нащадки кровожерливих комісарів жорстоко побили смільчаків.

КМО КУН запевняє Симоненка та його поплічників, що немалі кошти, які було викинуто на реанімацію камінного ката, пішли на вітер, бо ми й надалі докладатимемо зусиль для пошкодження та знесення його дітища.

КМО КУН наголошує на необхідності подальшого відкриття архівів, які характеризують діяння комуно-катів та доведення їхнього змісту до відома громадськості. Єдиним логічним кінцем для комуністів має стати справедливий суд та такий же справедливий вирок.

Прес-служба КМО КУН

ПРОТЕСТ

КОНГРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ СТАВ НА ЗАХИСТ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

30 листопада українські націоналісти вийшли під стіни посольства Німеччини в Україні з вимогою припинити суд над Іваном Дем'янюком.

Учасники акції тримали плакати з гаслами: "Справа Івана Дем'янюка сфабрикована російськими та ізраїльськими спецслужбами", "Німці! Шукайте злочинців поміж себе, а не серед українців" та іншими закликами, що засвідчують намагання Німеччини звинуватити Українську державу в колаборантстві.

Подібні акції протесту відбулися у багатьох країнах світу, де проживають українські громади.

Заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук переконаний, що Німеччина судить українця Дем'янюка за злочини, скоєні під час Другої Світової Війни самими ж німцями.

"В такий спосіб німці намагаються перекласти чи хоча б розділити провину за злочини, скоєні проти інших націй. Адже Івана Дем'янюка вже судили 1988 року в Ізраїлі. Тоді його засудили до смертної кари – як охоронця концтабору Треблінка, звинувативши у смерті багатьох євреїв та в катуванні в'язнів. Проте 1993 року вирок було скасовано у зв'язку з недоведеністю звинувачень, котрі, як виявилося, були сфальшовані московським КДБ", – наголошує Борейчук.

За його словами, сьогодні Німеччина судить українця за походженням Івана Дем'янюка за злочини, які він не вчиняв.

Учасники акції з підтримки Дем'янюка передали послу Німеччини в Україні Ганс-Юргену Гаймзьоту листа, в якому просять поінформувати вище керівництво Німеччини про позицію українських націоналістів, які вимагають не допустити розправи над колишнім полоненим фашистської Німеччиною Іваном Дем'янюком.

Нагадаємо, що 30 листопада в Мюнхені розпочалося судове засідання, на якому розглядалося обвинувачення проти українця Івана Дем'янюка. Німеччина – це третя країна після США та Ізраїлю, яка намагається судити Івана Дем'янюка за юридично недоведеними фактами.

Надзвичайному і Повноважному послу Федеративної Республіки Німеччина в Україні Д-ру Ганс-Юргену Гаймзьоту

Шановний пане посол!

Впродовж останніх 25-и років світове єврейство намагається засудити українця за походженням Івана Дем'янюка за злочини, котрі не мають документального підтвердження.

Судове засідання над Іваном Дем'янюком було розпочато ще 1988 року в Ізраїлі. Тоді його засудили до смертної кари – як охоронця концтабору Треблінка, звинувативши у смерті багатьох євреїв та в катуванні в'язнів. Проте 1993-го вирок було скасовано у зв'язку з недоведеністю звинувачень.

2009 року зацікавлені особи знову розпочали судове засідання над Іваном Дем'янюком – вже в Німеччині, із за тими ж звинуваченнями.

Конгрес Українських Націоналістів розцінює дану судову справу як намагання дискредитувати українську націю, звинувативши її в колаборантстві.

Проте історичні факти свідчать, що саме Україна під час Другої світової війни понесла найбільші людські та матеріальні втрати.

Коли український народ чинив відчайдушний опір окупантам, радянські керівники та їхні родини масово тікали за Урал.

Архівні документи та свідчення осіб, які пройшли німецькі концтабори, підтверджують, що в масових вбивствах брали участь також євреї, котрі перебували на службі у фашистській поліції. Проте ми не знаємо жодної судової справи проти цих осіб.

Щодо дій колишнього КДБ, причетного до фальшування матеріалів, спрямованих проти Івана Дем'янюка, то варто звернути увагу на те, що саме Радянський Союз сприяв зміцненню фашистської Німеччини через укладання 11 листопада 1938 року в Москві Генеральної угоди про співробітництво, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо) за підписами Л.Берії та бригаденфюрера СС Г.Мюллера.

І саме на підставі документальних фактів Парламентська асамблея ОБСЄ у своїй резолюції прирівняла комуністичний тоталітарний режим до нацизму. Автори резолюції зазначили, що в ХХ столітті європейські країни найбільше потерпіли від комуністичного та нацистського режимів, що несли з собою геноцид і злочини проти людства.

Тому сьогодні не варто за сфабрикованими фактами займатися судовою справою Івана Дем'янюка, а потрібно приступити до суду над винуватцями злочинів комуністичного режиму, котрий знищив десятки мільйонів громадян, серед яких найбільше українців.

Історія українсько-німецьких відносин має чимало світлих сторінок, знайомство з якими дозволяє оптимістично оцінювати подальші перспективи двостороннього співробітництва між обома країнами.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Надзвичайного і Повноважного посла Федеративної Республіки Німеччини в Україні Ганс-Юргена Гаймзьота з проханням поінформувати вище керівництво Німеччини про позицію українських націоналістів, які вимагають не допустити розправи над колишнім полоненим фашистської Німеччини Іваном Дем'янюком. Оскільки Німеччина не може судити Івана Дем'янюка за злочини, скоєні самими німцями.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

Під час пікетування посольства Німеччини в Україні (справа наліво): В.БОРЕЙЧУК, С.БРАЦЮНЬ, Г.ЛУК'ЯНЧУК

– Вітаю Вас, пане Богдане! Будь ласка, прокоментуйте згадану вище газову угоду. Які ризики для України вона містить та як їх мінімізувати? Чи може гарантувати сьогодні Україна безперебійний транзит газу до Європи?

– Ризик, закладений у підписаній газовій угоді з російською стороною від 19 січня цього року, є багатогранним, його можна назвати одним узагальнюючим реченням – колапс української ГТС у майбутньому, що потягне за собою припинення поставок російського газу до Європи. Однак, позитивом є те, що саме цього року, у поточному опалювальному сезоні, створено усі технічні, ресурсні, кадрові передумови, аби, принаймні до кінця весни, забезпечувати поставки газу в Україну та транзит його до Європи у повному обсязі. Це стало можливим значною мірою за рахунок постійної уваги Президента Ющенка до ситуації у газовій сфері, зокрема щодо своєчасних розрахунків за газ, закачування об'ємів газу, обслуговування ГТС тощо. Зрештою, це й не входить до конституційних обов'язків глави Української держави. Однак він як керівник зовнішньої політики, з одного боку, та як перша юридична особа, яка відповідає за національну безпеку, з іншого, справді приділяв цьому питанню дуже велику увагу. В результаті маємо повну готовність української ГТС виконати свої функції в опалювальному сезоні, що почався. Разом з тим, слід наголосити, якщо чинні контракти з російською стороною не будуть змінені, тобто не будуть приведені до симетричного та взаємовигідного стану, то вже наступного опалювального сезону ніхто не візьметься гарантувати спокійне постачання газу в Україну та транзит його до Європи. Насьогодні контракти економічно вигідні лише російській стороні та зовсім не вигідні Україні. Зараз можна мати претензії до росіян, але це абсолютно безпідставно, тому, що вони відстоювали свої національні інтереси. Це нормально. Але те, що наші урядові перемовники не відстояли наших національних інтересів – це факт. Слід додати, що готовність української ГТС виконувати свої функції обходиться нам дуже "великою кров'ю". Газ, що ми споживаємо, куплений за чужі гроші, тобто не за ті, які заробляє НАК "Нафтогаз України". Це прямі й приховані позики, кошти МВФ, наперед повернуте ПДВ. Це не є нормальне господарювання, наслідки якого пожинатимемо згодом.

– Чи вважаєте Ви ціну за транзит російського газу українською територією до Європи економічно обґрунтованою та прийнятною? Чому уряд не компенсує підняття Росією цін на газ для України підняттям цін за транзит газу до Європи?

– Зрозуміло, що транзитна ставка насьогодні не відповідає реаліям і не є адекватною. 12 лютого 2008 року Президент Ющенко разом з тодішнім президентом Росії Путіним чітко домовились про те, як та на яких засадах будувати відносини у газовій сфері. Зокрема, було домовлено, що протягом певного перехідного періоду, а це від трьох до п'яти років, мала би паралельно змінюватись транзитна ставка разом зі зміною ціни на газ. Ці положення пізніше були зафіксовані в меморандумі на рівні керівників урядів обох держав. Сталося це, якщо не помиляюся, 2 жовтня 2008 року. Однак вже 19 жовтня 2008 року, всупереч положенням цього меморандуму та директивам Президента Ющенка, прем'єр Тимошенко погодилась підняти ціну на газ у 2,5 разів, а транзитну ставку залишити незмінною. Якщо би, піднявши ціну на газ до 450 доларів за 1000 кубів, у такому самому співвідношенні піднялась ціна на транзит, то ми б мали її показник – 4,25 доларів за 1000 кубів на 100 км. Відповідно зі знижками 20% показники мали б бути наступними – ціна на газ 360 доларів, ціна за транзит 3,4 долари на перший квартал 2009 року. Відповідно до прийнятої формули розрахунку цін, показник ціни за транзит потім, впродовж року, трохи б зменшувався, у зв'язку зі зменшенням ціни на паливний газ. У результаті цього, в цілому, ми можемо стверджувати, що НАК "Нафтогаз України" міг би отримати додатково протягом 2009 року близько 2,1 мільярда доларів. Цих грошей вистачило б на покриття 2/3 реального дефіциту бюджету НАКу, який він сьогодні має. Не було б потреби у зовнішніх позиках. Але цього не сталося. І зараз можна лише здогадуватися, чия була ініціатива зробити отакий несподіваний крок. У мене пояснення одне – комусь вигідно

РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

ЛЬВІВ – НЕ ЧИКАГО!?

"Наша комісія і я особисто неодноразово звертали увагу міського голови А.Садового щодо невідповідності Є.Климковича займаній посаді. У випадку з готелем "Львів" я бачу в діях начальника УКВ міста ознаки порушень кримінального законодавства України..."

"Я подав до міського голови А.Садового депутатський запит щодо звільнення з посади начальника УКВ Є.Климковича, оскільки той у результаті укладеного договору з АТЗ "Універмаг" "На ринку" порушив встановлену процедуру, а також завдав бюджету міста шкоду у великому розмірі".

Можливо, ці заяви депутата Львівської міської ради, члена проводу ЛОО КУН Івана Василишина і стали причиною надзвичайної події, що сталася у ніч з п'ятниці на суботу. Приблизно о першій годині ночі біля будинку депутата зловмисники підпалили два автомобілі, які належали Василишину та його дружині. Що стало причиною очевидної помсти – відповість розпочате слідство. Можливо, це відгомін кримінальних справ, адже І.Василишин – відомий і успішний у Львові адвокат.

Однак, як вважає конгресівець, цей злочин є наслідком його виступів проти майнових зловживань у міській раді Львова. Ця справа уже набула депутатського розголосу в місті Лева. І.Василишин заявляє, що автомобілі його сім'ї постраждали на замовлення керівників міста, які причетні до незаконних оборудок довкола продажу готелю "Львів", універмагу "На ринку".

Прикрими, звичайно, є матеріальні збитки, а ще дошкульнішими є морально-психологічні травми, нанесені сім'ї депутата, які розраховані на те, аби залякати Василишина. Очевидно, небезпечною є межа, що відділяє суспільство від беззаконня. Та чи знайдуть винних у цьому злочині та зловживаннях у владі? Хочеться вірити в позитивний результат.

Львів, здається, таки не Чикаго!

Секретаріат ЛОО КУН

ДУМКА ЕКСПЕРТА

УКРАЇНА З ЮЩЕНКОМ: ШЛЯХ ДО ЄВРОПИ

Інтерв'ю з Представником Президента України з міжнародних питань енергетичної безпеки Богданом СОКОЛОВСЬКИМ

Енергетична безпека України є однією з найважливіших складових її загальної безпеки. З прикрістю доводиться констатувати, що саме ця ланка сьогодні є чи не найвразливішою. Україна й надалі залишається залежною від поставок енергоносіїв з Росії. Раз у раз спалахують так звані газові війни. Під час останньої з них, яка була найзапеклішою, усі стріли з Росії летіли у бік Президента Ющенка, який твердо став на захист нашого національного інтересу. Проте, за економічну, в тому числі й енергетичну, політику України відповідає інший державний інститут – уряд, який, незважаючи на заперечення Президента, в кінцевому результаті уклав довгострокову угоду з російським "Газпромом", монопольним постачальником газу. Із запитання щодо змісту цієї угоди й починаємо розмову.

збанкрутувати НАК, а разом з ним і українську економіку, її базові галузі, такі, як металургія, хімія тощо.

– Після низки нахабних та безпідставних звинувачень з боку російського керівництва щодо крадіжок Україною транзитного газу, чи спромоглася Росія довести хоча б один такий факт? Чи довіряє нам Європа після цього?

– Не маю бажання коментувати усілякі прикметники, які застосовувала російська сторона під час звинувачень. Скажу одне, жодні звинувачення щодо якихось несанкціонованих відборів газу українською стороною не були доведені. Навпаки, не так давно було доведено де саме, за межами України, відбирався газ. Те, що на території України ніхто газ не відбирає, переконались міжнародні спостерігачі, які змушені були прибути до нас у січні цього року з метою розв'язання того конфлікту, який мав місце. Постає питання: чому представники російської сторони, які робили звинувачення, жодного разу не вибачились? Годилося б вибачитись за такі спроби псування іміджу та авторитету України. Доводиться лише констатувати, що така поведінка для Росії є притаманною. Чи довіряє нам Європа? Сам факт того, що нещодавно Європа підписала з Росією меморандум про взаємне попередження, а фактично попередження саме з російського боку, можливих проблем з постачанням газу, свідчить про те, що Європа не сумнівається в надійності України як головного транзитера газу. І справді, ми маємо достатньо аргументів на користь нашої надійності. А те, що Європа домоглася подібного меморандуму з російською стороною, є показником її очікувань можливих ризиків саме на російській території.

– Останнім часом шириться інформація про фактичне банкрутство НАК "Нафтогаз України". Скажіть, чи відповідає це дійсності та яким є його справжній фінансовий стан? Що потрібно робити для покращення фінансового стану "Нафтогазу"?

– Я не люблю термін "банкрутство", тому що це не український термін. А ще більше неукраїнською є політика, що здійснюється навколо НАКу. Фінансова ситуація прикра. Що потрібно робити? Про це вже йшлося. Головна проблема – нереформованість українського газового сектору, що досі функціонує за застарілими правилами, які сформувались ще з часів СРСР. Треба реформувати український газовий сектор. Зокрема, потрібно привести у відповідність взаємовідносини між постачальником газу та його споживачем у середині країни. Ціни на газ та зобов'язання між ними мають бути врегульовані так, щоб постачальнику газу не доводилось констатувати велику заборгованість споживача. Це має бути невигідно нікому, оскільки має бути встановлена наступна мотивація: один вчасно та в повному обсязі постачає, інший вчасно та в повному обсязі розраховується. Реформа газового сектору повинна передбачати запровадження енергоефективних технологій, розвиток свого газовидобувного комплексу, який натепер знаходиться у фактичному стані стагнації. Звичайно, це не є компетенцією НАКу, але є компетенцією уряду насамперед. Хочу зазначити, що в питанні реформування ГТС урядом, якщо щось і робиться, то не системно та дуже повільно, тобто фактично не робиться нічого. З іншого боку, по-господарськи потрібно ставитись до зовнішньоекономічних зобов'язань. В даному випадку мова йде про ті злощасні контракти, які підписані. Також потрібно радикально змінити ситуацію з нашими транзитними схемами. До тих пір, поки на східному кордоні України не буде встановлено газовимірювальних станцій, а це є підставою для перенесення митного кордону з наших західних рубежів до східних, не можна говорити про 100% прозорі схеми постачання газу. Це потрібно у першу чергу нам.

– Цікаво знати Вашу позицію щодо питання власності на українську ГТС. Чи варто державі віддавати трубу та сховища будь-кому іншому?

– ГТС сьогодні перебуває у належному технічному стані відносно стандартів, за якими вона спроектована. Відповідно до чинного законодавства, ГТС є власністю держави. Та розглядати будь-які варіанти, які суперечать законам, я би не хотів. Чи можна говорити про те, що колись ГТС могла би бути частково акціонована або корпоратизована? Спочатку потрібно для себе відповісти на запитання – якщо прибутки, що дає ГТС у бюджет держави, є зайвими або ними потрібно поділитися, це означає, що необхідно поділитися й ГТС. Є й інші аспекти. Якщо ми хочемо управляти своїм стратегічним об'єктом у контексті наших взаємовідносин як зі сходом, так і з заходом, управляти по-державницьки, по-українськи, то я думаю, що передача нашим конкурентам права власності на ГТС була би просто нелогічною. Висновок один – українська ГТС повинна й надалі залишатись у власності держави.

– Енергетична незалежність України. Як досягти цього стану? Коли почнеться реальний поступ у цьому питанні? Чи є у Президента Ющенка системна програма енергетичного унезалежнення та енергозбереження?

– Я би не ставив запитання про поступ, який має бути. Цей поступ вже є. За президентства Ющенка вперше протягом новітньої історії незалежної України можна навести конкретні приклади, що зроблено стосовно підвищення рівня енергетичної незалежності та безпеки. Наприклад, нафтова сфера. Вперше в Україну прийшла та переробляється каспійська нафта. Це є диверсифікація, на додаток того, що ми імпортуємо російську нафту. Це те, про що багато років усі лише говорили, а саме Ющенко домовився з керівництвом Азербайджану щодо сприяння виділення квоти для України у розмірі 5 млн. тонн нафти на рік. Ось вам конкретний факт. Це за щорічного споживання у розмірі від 14 до 17 млн. тонн. Результатом цього є абсолютна зміна у відносинах з нашим, колись монопольним, постачальником нафти – Росією. Звичайно, могло би бути й краще, якби не незрозуміла позиція уряду, який минулого року заблокував переведення в аверсний режим нафтогону Одеса-Броди, а це означало б додаткове збільшення кількості каспійської нафти, яка б прийшла на декілька нафтопереробних заводів. Насьогодні каспійська нафта доправляється лише на Кременчуцький НПЗ. Тим самим спростовано дві брехні Тимошенко. Перша про те, що каспійської нафти для нас немає. Для усього світу є, а для України – ні. Друга – мовляв, наші НПЗ не здатні переробляти специфічну та дуже якісну каспійську нафту. Кременчук її вже переробляє. А в результаті виграє пересічний українець, який отримує якісний продукт на національному ринку. Друга сфера – газова. Тут поступ також є. Спільна заява з Євросоюзом та трьома міжнародними фінансовими інституціями від 23 березня поточного року є результатом тяжкої понад чотирирічної роботи Президента Ющенка, який тему модернізації української ГТС обговорював у десятках своїх зустрічей з представниками європейських держав різного рівня, тим самим формуючи позицію щодо необхідності спільної модернізації української ГТС. Третя сфера – ядерна енергетика. І тут поступ вже є. Насьогодні Україна залежить від поставок ядерного палива з Росії на 100%. Так склалося після розпаду СРСР, що в Україні залишилось 15 працюючих ядерних реакторів, усі виробництва тієї, неіснуючої держави. Однак у минулому році, наприкінці березня, після багатьох років переговорів, вперше підписано комерційний контракт на поставку в Україну ядерного палива від міжнародного американсько-шведсько-японського концерну "Вестінгхаус". Поставки почнуться з 2011 року на три реактори, а це близько 20% українського ринку. Це політика диверсифікації та унезалежнення, яку проводить Президент Ющенко, і сьогодні ми вже маємо певний результат та можемо підводити певні підсумки.

– Як думаєте, будемо з теплом взимку 2009–2010? ВОНА обіцяє, що будемо. Чи є у Вас сумніви щодо цього?

– ВОНА багато чого обіцяє, але нічого не робить. Але, як я вже говорив, поточний опалювальний сезон має пройти без потрясінь. Надалі ніхто не береться гарантувати, тому що ВОНА нічого не зробила з того, що обіцяла. Обіцяла українцям, обіцяла нашим європейським партнерам, обіцяла міжнародним фінансовим інститутам. Не далі, як у липні, вересні та жовтні Міжнародному валютному фонду обіцяла, що буде реформувати енергетичний сектор, до того ж дуже швидко, так, що він незабаром буде платоспроможним та, що найважливіше, кредитоспроможним. Але, як виявляється, ВОНА лише забезпечує таку собі прірву для кредитів, набрала вже стільки, що нікому з її попередників і не снилось, а реформи не проводить. Давайте порівняємо: те, що обіцяв Президент у енергетичній сфері, майже усе зробив; те, що наобіцяла ВОНА, – майже нічого.

– Країна наближається до чергових президентських виборів, отже цю тему оминути не зможемо. На Вашу думку, після січня наступного року, чи продовжить Україна торувати свій історичний шлях повернення додому, в Європу, фактично започаткований чинним Президентом Ющенком?

– Європейський шлях для України? Так, безперечно! Україна з Ющенком впевнено стала саме на цей напрямок свого розвитку, притаманний їй історично. Саме з Ющенком і надалі просуватиметься ним. Тут немає жодного сумніву, бо я знаю, що так воно й буде, в мене є багато аргументів. Що стосується виборів і газу, то нинішні факти і досвід роботи десяти місяців в енергетичній сфері дає підстави зробити такий висновок: газова тематика ще у січні цього року, а може й раніше, була частиною чітко спланованої президентської кампанії однієї або навіть декількох політичних сил. На мій погляд, насьогодні в Україні є лише два кандидати в президенти. Це Ющенко та Янукович. Усі інші є суто технічними. В тому числі й ВОНА. Ющенко – єдиний демократичний кандидат у Президенти. Ющенко – це незалежна, сильна, демократична, українська Україна. Янукович – це напівзалежна, неукраїнська Україна. Це два взаємовиключаючі та конкуруючі світогляди. Між цими світоглядами нам і обирати.

Щиро дякуємо пану Богдану Соколовському за надане інтерв'ю та бажаємо успіхів у царині енергетичної безпеки України. Переконані, разом досягнемо нашої спільної мети – незалежної та процвітаючої України, невід'ємної частини загальноєвропейського простору.

Розмову вів Володимир МАНЬКО,
заступник голови КМО КУН

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНЦІ, УКРАЇНА І ПРЕЗИДЕНТИ

Іван БЕЛЕБЕХА

Україні потрібна національна держава, у якій визначальна роль належить народу

Ядром, основою національної держави є титульна нація.

Зброя цієї держави – єдиноцілісна, духовно здорова нація. Українська національна держава – унітарна держава, бо нація тут одна – українська. В тих регіонах, де зосереджені національні меншини як більшість, вводяться додаткові повноваження з національно-культурних потреб. Сепаратистські ухили не повинні мати місця.

Національна держава – це органічна єдність влади і народу. У національній державі – центром є Нація, а центром нації є людина.

Центром ідеології також є людина: першочергово – духовна, моральна людина, а вже потім – матеріально забезпечена. Людина як система, а не як необмежений споживач матеріальних благ.

Національна держава за своєю природою має своїм святим обов'язком забезпечувати пропорційне представництво в органах влади представників усіх етнічних груп держави на пропорційній основі. В усіх органах влади (державної та самоврядної), у всіх ланках державного управління має бути забезпечена обов'язкова норма представництва, згідно з структурою населення як в цілому по країні, так і по регіонах (областях, районах, містах, селищах і селах).

В національній державі не повинно бути ворожих ідеологій та їхніх носіїв: комуністів, регіоналів, соціалістів, всіляких інтернаціоналістів і фарисеїв, хамелеонів, яничарів.

Національна держава ґрунтується на національній ідеології. Це основна, але не єдина опора держави, яка репрезентує титульну націю.

Держава має своїм обов'язком:

а) звільнити свою територію від Російської православної церкви, від Російського Чорноморського флоту;

б) повернути з Росії всі награбовані нею матеріальні цінності;

в) забезпечити захищеність держави від іноземних інтервенцій;

г) утвердити національну мораль, чесність, порядність.

Економічна політика національної держави повинна мати такі конструктивні ознаки:

1. вся несправедлива приватизація має бути скасована і повернена у державну власність для повторної, але вже справедливої приватизації. 60–70% власності має бути в руках держави;

2. у державній власності повинно бути не менше 60–70% всього національного багатства. При цьому стратегічні об'єкти взагалі не підлягають приватизації. І галузях, що не мають вирішального значення для економічної та захисної спроможності, частка державної власності може опускатися до 51%;

3. у банківській системі також має бути не менше 50–60% банків державної власності;

4. у транспортній системі державна власність має становити не менше 60%.

Існуюча модель влади абсолютно ігнорує титульну націю, не дає їй права стати правлячою нацією. Це несправедливо і злочинно! Такий принизливий стан нації спонукає її запровадити справедливий лад, який би вивів її зі стадії національної меншини в стадію керівної сили. Бажано, щоб таке переформатування влади здійснилося мирним, а не революційним шляхом. Однак, на цей варіант навряд чи погодяться ворожі сили, що перебувають при владі в незалежній Україні.

Україні потрібна така форма влади, яка б забезпечила українській нації державне управління, надала їй можливість творити громадянське суспільство на національній основі з урахуванням потреб усіх етнічних груп.

У країні не повинно бути антидержавних, антинаціональних партій, громадських організацій, російських козачих формувань... Потрібно заборонити все, що шкодить державі.

Утвердити та ввести в дію патріотизм як державну ідеологію.

Повернути усіх заробітчан-українців з-за кордону і забезпечити їх роботою в Україні.

Запросити всіх українців, що мешкають у далеких і близьких діаспорах, переїхати на постійне проживання в Україну та включитися в розбудову новітньої держави, економіки, соціальної справедливості.

Створити Єдину Помісну Православну Церкву Київського патріархату.

Виборча система має бути тільки мажоритарною, з повною інформацією про життя, діяльність, матеріальний стан кандидата, з документальними підтвердженнями здобутого багатства. До балотування не допускаються особи з антиукраїнськими, антидержавними устремліннями, з ворожою щодо України ідеологією, в тім числі щодо двомовності, подвійного громадянства. Бізнесмени-мільйонери також не можуть балотуватися на державні посади, щоб уникнути використання службового становища для власних інтересів.

У центрі державно-політичної діяльності повинна бути українська людина (громадянин України) з її духовними, моральними і матеріальними потребами. Це означає, що державна влада мусить бути в руках народу, а не чиновників, депутатів, партійних вождів. Народна влада можлива лише за дієздатності територіальних громад, які мають постати господарями своїх територій і всього, що на них знаходиться: земля, підприємства, поселення, ліси, водоймища тощо. Управлінський орган територіальної громади (Управа замість сільської ради) має складатися з представників етнічних груп поселень у пропорції до структури населення. Тут не місце представникам політичних партій. У всіх державних органах управлінський персонал має також формуватися з представників етнічних груп за суспільною структурою: 80% – українці, 20% – інші етноси.

Україна в майбутньому має бути країною, в якій людина стане центром державно-суспільної системи. Держава і суспільство мають створити такі умови, щоб людина отримала усі можливості удосконалюватися в першу чергу духовно, морально, не ставлячи мету збагачуватися за будь-яку ціну. Матеріально людина має бути забезпечена в такій мірі, щоб мати всі можливості зростати духовно, морально, ідейно, патріотично.

Президенти

Ось тепер і постає питання: який же потрібен в сучасних умовах президент України? Країна знищена матеріально, духовно, ідеологічно. Якщо нам потрібна подальша розруха та колоніальне становище, обираймо кандидата з числа служителів Росії. Їх у нас багато: В.Янукович, Ю.Тимошенко, В.Литвин і т.д. Якщо нам потрібна українська Україна і національна держава в ній, треба мати на посаді президента, який стоїть на патріотичних позиціях, захищає сучасну Україну від подальшої руйнації і занепаду. З чисельної когорти претендентів на посаду президента України найближче до такої постаті підходить В.Ющенко.

Коротко нагадаємо те, що зробив В.Ющенко для України за роки президентства:

1. він перший і єдиний з президентів України підняв питання про Голодомор в Україні 1932–1933 рр. Весь світ довідався про трагедію України в часи окупації комуністичною Росією. З неймовірною люттю виступили проти відзначення 75-ї річниці Голодомору Росія і її "п'ята колона" в Україні. Це стало причиною того, що Кремль оголосив В.Ющенка ворогом №1. Кожен свідомий українець підтримує цю акцію. Це ознака патріотичності В.Ющенка;

2. В.Ющенко доклав багато зусиль, щоб здійснити реставрацію гетьманських палаців та столиць. Це надзвичайно великі історичні і культурні цінності України;

3. порятунок України можливий через порятунок Нації. Такої постановки не висунув жоден з нинішніх претендентів. А це, як показує наш тяжкий державницький шлях, є причиною всіх наших нещасть. Україна загрузла в пороках розкладу тому, що Нація не набула своєї ідентичності, не наповнилась національною свідомістю і національною гідністю. Вона не має духовної, ідейної сили подолати агресивні виклики. Ослаблену в цьому сенсі Українську Націю нещадно експлуатують вороги, штовхаючи її на двомовність та інші згубні проекти. Нині національна тема – це тема життя і смерті Держави. Буде зріла Нація – буде й міцна Держава. Без зрілої Нації не можна створити життєстійкої Держави.

Потім у цій катастрофічній ситуації потрібно рятувати найбільшу цінність держави – український народ. Він до цього часу перебуває під впливом злочинних ідеологій, під страхом геноциду і голодоморів. Український народ не отримав реабілітаційного, перехідного періоду від деспотичного режиму до демократичних форм державного устрою. Саме тому злочинцям так легко вдається залякати або підкупити виборців під час виборів. Це спричиняє руйнацію не тільки демократичних методів, а й цілісності держави.

Жоден з попередніх президентів навіть словом не згадав про українську націю. А Л.Кучма назвав українців примурками. В.Ющенко у своїй державотворчій політиці завжди керувався інтересами української нації. І це найважливіший, найвагоміший елемент його державотворчої діяльності. Україна – це українська нація. Є нація – є українська держава. Президент має розбудовувати, відроджувати титульну націю, яка вийшла з фізичного і духовного рабства і не отримала того, що їй належить за всіма міжнародними нормами справедливості – державної влади, бо ця нація займає домінуюче становище в суспільстві.

Український президент має розв'язати найневідкладнішу проблему – навчити український народ опанувати статус господаря і утвердити його власником, господарем держави, країни і своєї долі. Адже український народ все ще не знає, не розуміє, що таке бути господарем держави. І до цього часу йому ніхто не роз'яснює, не навчає, не допускає до важелів цієї влади. В сучасній Українській державі не дозволена навіть державна ідеологія.

Найкоротший, найдешевший і найефективніший спосіб утвердити український народ у статусі володаря держави – надати територіальним громадам повноваження господаря на своїх територіях, без сепаратистських, антидержавних, антинаціональних ухилів. Територіальні громади, наповнені національною ідеологією, – це той базис у надбудові, який забезпечує у всіх розвинених країнах державу, політичну, економічну і соціальну стабільність та добробут. Якби в Україні територіальні громади мали владні повноваження, то не було б грабіжницької прихватизації, знищення мільйонів поголів'я худоби, руйнації.

Другим кроком на цьому шляху є побудова такої виборчої системи, де б захищалися національні інтереси держави, а не інтереси злодійських елементів.

Тільки той претендент має право зайняти посаду Президента України, який виражає і захищає інтереси найбільшої частини суспільства – української нації.

Україна потребує такої державотворчої системи, де б законодавчо була затверджена відповідальність державної влади перед народом. Відповідальною особою в державі за життя і безпеку країни має бути одна особа – президент. Він наділяється широкими повноваженнями по захисту суверенітету і незалежності держави.

Тільки за таких умов Україна може успішно розвиватися, незалежно від будь-яких кризових ситуацій. Президент і всі органи державної і самоврядної влади мають діяти в тісному контакті з народом.

Демократичними методами таку систему правління можна впровадити лише тоді, коли весь народ, а головно Українська Нація, матиме тільки патріотичну ідеологію. Як показує досвід, змінити ситуацію на користь народовладдя тепер неможливо, оскільки існуюча система виборів дозволяє входити до владних структур злочинцям і ворогам України, які ніколи не ухвалять закони, спрямовані на розвиток незалежної України.

У діючого Президента є багато підстав ввести президентську форму правління строком на 2-3 роки, щоб змінити державний устрій на користь Української Народної Держави, в якій би народ мав вирішальні важелі щодо державного устрою та соціально-економічних умов життя.

Президентська форма правління встановлюється на період засвоєння демократичних способів державного будівництва, де б народ виступав як господар країни і своєї долі. Після цього суспільство переходить до застосування демократичних методів управління державою, з чітким дотриманням принципів свободи, справедливості, сталого розвитку.

За світоглядом, патріотизмом, за своїм державним мисленням найближче до оптимальної кандидатури в даний час перебуває нинішній Президент В.Ющенко. Однак за умови, що В.Ющенко визнає свої помилки за минулі п'ять років і визначить свою чітку програму побудови національної держави в Україні.

Зауважимо, що виборча команда кандидата на посаду президента В.Ющенка працює на даний момент слабко, неефективно, що може призвести до поразки. Ще не пізно виправити становище. В.Ющенку доцільно терміново втрутитися в цей процес і надати йому активно-динамічне і смислове спрямування.

Закінчення.
Початок в №№45–46

УКРАЇНСЬКИЙ ВЕКТОР

НАЦІОНАЛЬНЕ БУДІВНИЦТВО: *ВИГЛЯД ЗНИЗУ І ЗГОРИ*

Максим РОЗУМНИЙ

Будь-які проекти і стратегії, які сьогодні можна було б "приміряти" для України, стикаються з однією фундаментальною обставиною, яка перекреслює всі сподівання. Ця обставина – несформованість, чи радше недоформованість української спільноти. Етнологи оперують цілою низкою концепцій щодо походження і логіки становлення націй. Є такі послідовники романтичної доктрини "крові і землі", які продовжують говорити про "одвічне існування", а поруч з тим і "одвічне прагнення". Інші йдуть за радянською тріадою плем'я-народність-нація, що дуже добре вписувалася в іншу загальновідому формулу "народність-православ'я-самодержавство", а простіше кажучи – в російську історичну концепцію. Найбільш проникливі оперують поняттями "менталітету" й пов'язують національні особливості з суспільними установками тієї чи іншої конфесії. А вже крайні релятивісти говорять про "уявлені спільноти", з чого випливає повна свобода конструювання ідентичностей.

Для нас зараз не так вже й важливо, який з названих підходів є ближчим до істини. Адже практично з кожної вихідної концептуальної точки ми приходимо до однієї й тієї самої невтішної констатації. Української спільноти сьогодні ще немає. Її необхідно терміново створити, інакше нічого путнього на цій землі ще довго не з'явиться ні в плані політики, ні в плані економіки. А буде тільки подальша деградація в плані демографії і в плані суспільної моралі.

Приміром, якщо мають рацію примордіалісти (прихильники теорії одвічного існування українського народу), то сьогоднішній стан цього народу можна визначити як повну дезорієнтованість і необхідність радикального перегляду основ самоусвідомлення. Це те саме, що конструктивісти розуміють під феноменом "створення" нації. І це, власне, цілком вписується в освячену істматом тріаду, в якій нинішній етап цілком може бути ототожнений з остаточним переходом від статусу народності до статусу нації, з усіма випливаючими з цього імперативами для сфери національної самосвідомості.

Більше того, невідворотність і безальтернативність національного будівництва сьогодні відчувається на рівні соціальних інстинктів практично усіма в Україні. Виняток можуть становити хіба вже зовсім заскорузлі в ідеологічних доктринах минулого індивіди, які остаточно втратили соціальну чутливість або принесли її в жертву якійсь манії.

Сьогодні вирішується питання не хто такі українці, а ким вони будуть завтра. І навколо цього ведеться дуже серйозна й безкомпромісна боротьба, яка й складає зміст нашої історичної епохи, якщо вже не боятися пафосу й називати речі своїми іменами.

Коли політики з різних таборів говорять про те, що т.зв. ідеологічні питання (про мову, НАТО, історію і т.д.) треба відкласти на той час, коли будуть розв'язані інші – більш "практичні" чи то пак "прагматичні", то вони явно лукавлять. Тут приблизно така ж логіка, як у спробі відкласти рішення про одруження на період після прийняття рішення про придбання холодильника для майбутньої спільної квартири. Поки в суспільстві немає рішення бути разом, кожне "шкурне" питання впиратиметься у взаємну недовіру й невизначеність базових принципів. А на цьому тлі узгоджені дії можливі тільки в режимі розграбування і дерибану, якими т.зв. українська еліта вже впродовж майже двох десятиріч і займається. При цьому головні політико-культурні колізії обертаються навколо питання про "зміну режиму" – чи ми зараз просто розграбовуємо, чи все ж таки дерибанимо; а якщо сьогодні дерибанимо, то завтра, можливо, по свистку можна буде й пограбувати?...

Звісно, тематика ідентичности в цих іграх після 2004 року стала активно використовуватися зі спекулятивною метою. Політики навчилися смикати за чутливі ниточки електорату з передбачуваним результатом на виборчих дільницях. Але з такою ж спекулятивною метою вони стали користуватися й тезами про "неважливість" національно-культурних ідентифікаторів – тоді, коли це стає вигідно відповідній політичній силі чи лідеру.

Отже націю так чи інакше, але будувати треба. Питання – хто має на це право, або ж для кого це є обов'язком.

Слід зауважити, що більшість націй творилися таки згори. Над цим трудилися конфесійний і династичний центри, вони прищеплювали ідентичність населенню своїх країн без особливих церемоній: хрестили, роздавали посполитих у феодальне володіння, змушували говорити "панською" мовою, служити у війську, а вже коли запровадили загальну освіту, створили дротяне радіо, кіномережу, то процес національного форматування набув масовости й автоматизму, характерних для індустріальної епохи.

Але в наш час і в наших умовах ця машина належним чином не працює. По-перше, наш політичний клас на корпоративному рівні не є суб'єктом націєтворення, а є спільнотою мародерів на тимчасово нічийній території. А по-друге, епоха модерну минула, і її мобілізаційні та уніфікаційні інструменти дають все більше збоїв і браку, коли справа доходить до реальних комунікативних процесів і феноменів масової свідомости XXI сторіччя. Тим більше, коли їх застосування відбувається в режимі імітації або в умовах крайнього непрофесіоналізму виконавців.

Таким чином, сьогодні, коли українська нація не твориться природним чином – себто згори – вона твориться знизу, себто стихійно, суперечливо й фактично наосліп. Суб'єктами її творення виступають різноманітні "буйні" (в термінології В.Висоцького), яких витіснили вже з публічного інформаційного простору і навіть з політтехнологічних бригад, але які ведуть на території України справжню "тиху" громадянську війну в радикалізованих середовищах і віртуальному просторі численних сайтів, форумів, коментів і т.п.

Цей інкубаційний період, що супроводжує початкові етапи становлення усіх ідентичностей (катакомбний період християнства, партійно-гуртківський період російської соціал-демократії тощо), приведе, рано чи пізно, до того, що в цьому агресивному середовищі з'явиться переможець, з яким зможе мати справу вже офіційна влада – українська, російська, американська, ватиканська, турецька, китайська, залежно від того, хто в цей момент матиме відповідні ресурси й мотивацію. І вже тоді почнеться період класичного націєтворення згори.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

НЕ БУДЕ З ХАМА ПАНА,

або Ще років 50 президентами України мають бути українці

Василь ОВСІЄНКО,
лауреат премії ім. В.Стуса,
у минулому в'язень сумління

Це покоління постсовєцьких, ненатуралізованих ще не вичерпалося. Воно панує в Україні і хоче передати панування своїм дітям. До речі, про їхніх дітей. Вони іноді з'являються на екранах телевізорів – як правило, російськомовні. Навіть син Литвина і дочка Гриценка. Якщо "державні мужі" не виховують своїх власних дітей українцями, то куди вони поведуть цілу націю? Вони ж самі не вірять у перспективи України, у майбутнє українського народу! Бо що це за народ – без власної культури і мови? Даремно сподіватися, що чужинці або люди, які мають проблеми з національною ідентичністю, будуватимуть Українську Державу. У кожного з них своя національність, але одна спільна ідея – урвати з України якомога більше, затягнути якомога далі, щоб там нажертися. Але така ідея не об'єднує, а роз'єднує. Вони є носіями одвічного Духу Руїни.

Після виборів 2004 року ситуація почала поліпшуватися. Принаймні гуманітарна політика в Україні стала українською. Та Янукович уже обіцяє "вымести грязной метлой" міністрів освіти і культури Івана Вакарчука та Василя Вовкуна – за українізацію освіти і кінотеатрів. Він уже замахується на українську культуру своєю брудною російською мітлою!

У моїй книжці "Світло людей", присвяченій світлим особистостям, яких я зустрічав на своєму життєвому шляху, на с. 126–127 є такі слова:

"Дуже не вистачає нам серед політиків світлих позитивних особистостей. Наразі я знаю одну таку світлу позитивну особистість, яку нема потреби розхвалювати чи, як тепер кажуть, створювати їй імідж. Це Віктор Ющенко. Це природний українець і правдивий християнин. Цей чоловік по своєму народові не потопчеться. Бо це його народ. Україна для нього – це не бізнес, це від серця".

Написано це 2004 року, до виборів. І я на тому стою й нині. Бо це чоловік без лукавства. Це він пробудив нашу історичну пам'ять і нашу національну гідність. Це він зупинив дрейф України в історичне небуття.

Багато хто критикує Ющенка. І я часом теж. За брак твердости та послідовности у здійсненні проголошених принципів і стратегій. Зокрема, у подоланні корупції, у кадровій політиці. Але на тлі інших кандидатів у президенти, з їхньою багатовекторністю, невизначеністю, з їхнім безпринципним популізмом, заграванням з різними електоральними групами – Ющенко залишається твердим і послідовним будівничим цивілізованої, демократичної Української держави, де є найважливіші свободи – свобода слова і є свобода вибору. Ющенко – найближчий до нашого національного ідеалу.

Тому вже зараз робімо правильний вибір і переконуймо оточення. Достатньо свідомим українцям (етнічним і політичним) проголосувати за Ющенка – і він увійде до другого туру. У другому ж турі його перемога над Януковичем – поза сумнівом. Бо додадуться мільйони громадян, свідомих свого обов'язку перед Батьківщиною, які ще сумніваються, за кого голосувати. Будьмо мудрими, щоб потім не шкодувати – "по соловках, сибірах, магаданах". І пам'ятаймо: кандидати тимчасові, а наше чисте сумління – одне на все життя.

Оглядаймося на Росію. Росія сьогодні повертається у своє природне авторитарно-монархічне русло. В особі Росії нормальну сусідку ми будемо мати ой не скоро. Пригадаймо: дізнавшись, що гетьман Богдан Хмельницький збирається вийти з союзу з Московським царством і вступити в союз зі Швецією, москалі послали шпигуна, який отруїв Хмельницького. Побачивши, що Віктор Ющенко хоче будувати Українську Державу, їхні спадкоємці отруїли його. Дякуймо Богу, що зберіг нам Ющенка, бо його місія ще не виконана. Він має вивести нас із єгипетської (російської) неволі й привести до рідного нашого Європейського дому.

Ми, свідомі громадяни України, остаточно утвердивши свою незалежність, свою суверенну волю щодо Росії, допоможемо і їй вилікуватися від імперських амбіцій. І це відкриє кращу життєву перспективу російському народові.

Закінчення. Початок у №№44–45.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ТРІЙЦЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕЛИКОМУЧЕНИКІВ

19 листопада 2009 року. На Байковому цвинтарі, біля могили Василя Стуса, Юрія Литвина і Олекси Тихого

Наглядачі розповідали, що не бачили, аби людина з раковими метастазами так мужньо і покірно зносила муки. Мав дуже просвітлене обличчя і сумирне серце. Розумів, що буде відходити в інший світ. Але не тримав образи ні на кого. Натомість мав любов". Сьогодні його називають Дон Кіхотом XX століття з обличчям європейського президента... А ще цією людиною нині і прісно може пишатися питомий український Донбас. Бо саме Тихий в атмосфері суцільного "одобрямсу" відверто писав про русифікацію Донбасу, про жалюгідне становище української мови й культури на Донеччині, проблеми українського села, склав словник неправильностей українських говірок на Донбасі, сам був носієм літературної української мови. За це йому дісталося не тільки 10 років таборів суворого режиму, а й статус особливо небезпечного рецидивіста. Та ніщо його не зламало: був активістом протестів ув'язнених, розповсюджував самвидав, розробляв теорії спротиву радянській системі, оголошував голодівки протесту, навіть відмовлявся збривати вуса. У результаті табірних поневірянь одержав низку хвороб, які спричинилися до кількох тюремних операцій – одна цинічніша від іншої. Один з хірургів зашив Тихому шлунок у вигляді піскового годинника, щоб їжа проходила з болями, заявивши при цьому: "Жити будеш недовго і в муках". Сталося так, що 1980 року у США вийшла друком книжка Олекси Тихого "Роздуми". На останнє побачення з дружиною Ольгою та сином Володимиром його вели попідруки, у нього навіть облазили нігті, але посміхався та згадував Нагірну проповідь Ісуса Христа. Помер 6 травня 1984 року у камері тюремної лікарні міста Перм... Тоді синові не дозволили забрати тіло батька на рідну землю...

Яскравою зіркою на духовному небі України сяє й ім'я поета Юрія Литвина. З 49 прожитих ним років – 20 він провів у в'язницях. А загалом радянський лад засудив Литвина на 41 рік покарання . Пройшов хресний шлях з честю і стійкістю великомученика. Він народився другим братом-близнюком у родині сільських вчителів на Київщині. Перший брат помер у місячному віці, і над Юрієм завжди тяжів немовби фатум не своєї долі. Романтик, мрійник, відданий борець за волю України, Юрій Литвин чимало віршів написав російською, оскільки з дитячих років був відірваний від рідного ґрунту і немовби соромився можливих мовних неточностей. Більшість його творів безслідно щезли в сейфах КДБ. Та проте, і до нас таки дійшли листи, вірші і деякі тексти поета. Як на те, саме цієї осени виповнюється 75 років від дня народження. Сподвижники героїчного театру "Пам'ять" під орудою Галини Яблонської на пошанування Героя поставили виставу "До нескінченности – дерзати!" та приурочили до прем'єри ще й презентацію книжки "На лезах блискавок".

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Не жилося Литвину за принципом "як усі". І ось 55-го року отримав 10 років таборів за створення націоналістичної організації "Братство вільної України". Карався у таборах Сибіру та Мордовії, де написав книжку про долю свого покоління "Трагическая галерея", присвятивши її Левкові Лук'яненку. Звільнившись 1965 року, одразу ж поїхав до Москви та передав посольству США інформацію про жахливе становище політв'язнів у радянських концтаборах. У час між ув'язненнями Юрій Литвин одружився, пізнав щастя батьківства – народився син Ростислав. Працював на заводі холодильників у Василькові, але й там був самим собою, агітуючи працівників профспілки супроти партійного тиску. Після погроз з боку КДБ вимушено поїхав працювати до Сибіру, а після повернення 1974 року у Рівному був знову заарештований та засуджений до трьох років суворого режиму в одній з колоній Комі АРСР. Там переніс операцію з приводу виразки шлунку. У червні 1978 року – вступив до Української Гельсінської спілки, 1979-го – написав працю "Правозахисний рух в Україні: його засади і перспективи". Того ж року засуджений на 3 роки таборів суворого режиму. 1982 року Київський облсуд визнав Литвина особливо небезпечним рецидивістом та присудив йому знову 10 років таборів суворого режиму – і все це за низку статей та "зведення наклепів на органи радянської лади в усній формі". 1983 року Юрія Литвина з виразкою шлунку етапували до села Кучино Чусовського району Пермської області. Дев'ять останніх місяців він тяжко страждав від болю, в останні дні не міг ходити і майже нічого не бачив. 23 серпня 1984 року Литвина знайшли у бараку з розтятим животом, а через два тижні він помер у лікарні. Досі невідомо, чи було це самогубство, хоча наглядачі так і не знайшли під час обшуків, чим він міг порізатися...

Третій великомученик – видатний український поет, критик, автор самвидаву, член Української Гельсінської групи Василь Стус. Сам себе поетом не вважав, а лише людиною, яка пише вірші. Народився 1938 року на Вінниччині. Утікаючи від розкуркулення, родина перебралася до міста Сталіно. Перші поетичні уроки отримав від матері, залюбленої в українську пісню. У 16 років Стус вже вступив на історико-філософський факультет місцевого педагогічного інституту. Далі – викладав українську мову, служив у війську на Уралі, був літредактором газети "Социалистический Донбасс", вступив до аспірантури Інституту літератури імені Т.Шевченка, одружився, Господь дарував йому сина Дмитра. Все ніби у його житті складалося успішно. Проте вільнолюбне єство взяло гору. 4 вересня 1965 року Стус взяв участь в акції протесту проти арешту шістдесятників у Києві, за що одразу ж був виключений з аспірантури. Довелося працювати на будівництві, інженером, кочегаром, та водночас – писав нові й нові поезії, переклади, критичні статті, пробував себе у прозі. Після того, як з великими потугами вийшла друком перша книжка Стуса "Круговерть", він остаточно опинився серед ворогів радянської системи. Не могло бути інакше. Бо ж активно виступав проти реставрації культу Сталіна, денаціоналізації, обмежень свободи слова, писав відкриті листи на захист В'ячеслава Чорновола. 12 січня 1972 року Стуса арештували, інкримінувавши 14 "неправильних" віршів та 10 правозахисних літературних статей. Отримав 5 років таборів суворого режиму і 3 роки заслання. 1975 року Стус ледве не загинув через порив виразки шлунку, переніс операцію. Відбував покарання у таборах Мордовії. Співкамерник Стуса так описує поета: "Він був гордий і гонористий, як китайський імператор. Говорив з начальством та ментівнею тоном переможця й прокурора на майбутньому Нюрнберзькому процесі..." Вражав усіх, кого знав, колосальною ерудицією в літературі, історії, філософії. Писав, як тільки видавалась нагода, однак чимало з написаного загинуло без сліду. Під час роботи у золотодобувній штольні Василь Стус зламав ступні, лікувався два місяці. А потому його поселили до робітничого гуртожитку, де жили колишні кримінальники. Голодуючи, домігся 10-денної відпустки, поїхав до рідного Донецька, попрощався з помираючим батьком. 1979 року Василь Стус повернувся до Києва, а вже 1980-го – знову арешт. Отримав присуд на 10 років таборів особливо суворого режиму, визнаний особливо небезпечним рецидивістом. Термін відбував у тому ж таки селі Кучино Пермської області. Там тримав голодівку 18 діб. Рік перебував у камері-одиночці. Багато писав і перекладав. Написане негайно конфісковувалося, і доля тих текстів досі невідома. Лише 1983 року Стусові вдалося переправити на волю вірші "З таборового зошита". Поезії вийшли друком на Заході, а відомий письменник Генріх Бьолль 1985 року висунув творчість Василя Стуса на здобуття Нобелівської премії. Майбутній нобелівський лауреат, українець – у застінках ГУТАБу: такого повороту подій радянська система не могла пробачити Стусові. І ось 28 серпня 1985 року за вигаданим приводом Василя Стуса вкотре кинули до карцеру, де він оголосив голодування протесту "до кінця". Загинув уночі з 3 на 4 вересня. Був похований на кладовищі села Борисово... І хоча у перші роки незалежности України поета посмертно нагородили Шевченківською премією, видали збірку творів у 6 томах, його ім'я стало відомим усій Україні, навряд чи й сьогодні до кінця поцінованим залишається поетичний геній Василя Стуса. Гай-гай, скільки його віршів пощезли у тюремних застінках, так і не дійшовши до людей...

І доки тлінні останки цих трьох мучеників за волю України покояться в рідній землі – є кому за нас з вами, грішних і суєтних, молитися. Є на кого рівнятися нам і нашим дітям, а відтак є і буде кому знову і знову повставати за кращу долю Української Нації.

Марта РИМАР

Світлини Богдана ЗАХАРЯКА

Євген СВЕРСТЮК: "Ми пам'ятаємо"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9